

Seria de învățătură: Salvați pentru eternitate

Titlu: Sesiunea 13 – Cazuri de apostazie

Autor: Eduard Serediuc

Data: 3 august 2024

Capitolul 2: Obiecții împotriva mântuirii eterne

Cazuri de apostazie

Dar cum rămâne cu cazurile care sunt consemnate în Scriptură ca și apostazie reală în credință? Printre astfel de exemple se numără Lot, împaratul Saul, Solomon, Iuda Iscarioteanul — ucenicul lui Isus — Anania, Imeneu și Filet, Dima, etc. În primul rând, să ne ocupăm de persoanele din Vechiul Testament care au trăit înainte de moartea și învierea lui Isus. Despre unii dintre cei mai proeminenți oameni ai Vechiului Testament, cum ar fi Adam, Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, Iosua, David, Daniel, Isaia, Ieremia și toți ceilalți profeti, știm cu siguranță că după moartea lui Isus pe cruce, ei au fost mântuiți. Însă, pe ce bază? Mai mult decât atât, cum rămâne cu toți ceilalți oameni mai puțin cunoscuți, ale căror nume nu au fost menționate în Biblie, dar care totuși au făcut parte din poporul lui Dumnezeu? Au fost mântuiți după cruce? Dacă da, cum? Pe ce bază? Dacă nu, de ce? Cum a atins răscumpărarea viețile lui Rut și Rahav? Acestea sunt întrebări esențiale. Mântuirea personală prin har, prin credință în lucrarea ispășitoare a lui Cristos pe cruce, s-ar putea să nu fi fost atât de clară pe vremea lui Noe, așa cum este pentru noi astăzi. Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii a venit la națiunea Israel la aproximativ patru sute de ani după ce canonul Vechiului Testament a fost închis. Cum, atunci, ar putea exista un obiect clar al credinței?

O concepție greșită des întâlnită despre calea de mântuire în Vechiul Testament este că evreii au fost mântuiți prin respectarea Legii. Dar știm din Scriptură că aceasta nu este adevărat. Galateni 3:11 spune:

Galateni 3:11 (NTR)

¹¹ *Este clar că nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin Lege, pentru că „cel drept prin credință va trăi“.*

Unii ar putea spune că acest verset este valabil doar pentru Noul Testament, dar Pavel citează din Habacuc 2:4, unde spune:

Habacuc 2:4 (NTR)

⁴ *Iată, s-a mândrit! Nu-i este drept sufletul în el. Însă **cel drept prin credința lui va trăi.***

Mântuirea prin credință, fără Lege, era un principiu al Vechiului Testament. Pavel a învățat că scopul Legii era de a sluji ca un „tutore pentru a ne aduce la Cristos, ca să fim îndreptățiți prin credință” (Galateni 3:24). De asemenea, în Romani 3:20, Pavel a subliniat că respectarea Legii nu i-a salvat pe evreii din Vechiul sau Noul Testament, deoarece nimeni nu poate fi declarat drept înaintea Lui prin respectarea Legii. Ea nu a fost niciodată menită să salveze pe cineva; scopul Legii a fost să ne facă conștienți de păcat.

Dacă mântuirea oamenilor în Vechiul Testament nu a fost prin respectarea Legii, atunci prin ce a fost? Răspunsul la această întrebare se găsește în Scriptură, așa încât să nu existe nicio îndoială cu privire la acest subiect. În Romani 4, apostolul Pavel precizează că mântuirea în Vechiul Testament a fost aceeași ca și în Noul Testament, adică doar prin har, doar prin credință, numai în Cristos. Pentru a dovedi acest lucru, Pavel ne îndreaptă atenția către Avraam, strămoșul poporului evreu, care a fost mântuit prin credință și nu prin fapte: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4:3). Avraam nu ar fi putut fi mântuit respectând Legea, deoarece a trăit cu peste patru sute de ani înainte ca ea să fie dată! De asemenea, circumcizia nu a fost prezentată lui Avraam și descendenților săi până în Geneza 17, adică mai mult de zece ani mai târziu. Romani 4:13-16 spune aceasta:

Romani 4:13-16 (NTR)

13 Căci nu prin Lege i-a fost făcută lui Avraam sau urmașilor lui promisiunea că va fi moștenitor al lumii, ci prin dreptatea care vine prin credință.

14 Căci, dacă moștenitori sunt cei ce sunt sub Lege, atunci credința este fără folos, iar promisiunea este desființată.

15 Fiindcă Legea aduce mânia, dar, unde nu este Lege, nu este nici încălcare a Legii.

16 De aceea promisiunea este prin credință: ca să fie potrivit harului, așa încât aceasta să fie sigură pentru toți urmașii, nu doar pentru cei ce sunt sub Lege, ci și pentru cei ce au credința lui Avraam, care este tatăl nostru, al tuturor.

Aici vedem că promisiunea de a deveni moștenitori ai lumii sau promisiunea mântuirii nu a fost făcută numai lui Avraam, ci și descendenților săi care au venit prin Isaac. Iar aceasta nu a venit prin Lege, ci prin credința lui Avraam. Toți urmașii lui, de la Isaac la Cristos, au primit mântuirea după cruce la nivel federal datorită credinței lui Avraam și a legământului cu Dumnezeu, chiar dacă unii dintre ei nu au umblat pe deplin cu El. Avraam a fost capul federal al mântuirii lor prin credință. Pentru a dovedi că Dumnezeu Își împlinește promisiunile făcute unui lider federal în viața descendenților săi, chiar dacă ei nu sunt plăcuți întotdeauna lui Dumnezeu, voi oferi câteva exemple. În primul rând, Noe a fost salvat de la distrugerea potopului împreună cu toată familia sa (soție, fii și nurori), deși Biblia nu spune nimic despre relația sau devotamentul lor față de Dumnezeu. Au fost salvați datorită lui Noe. În al doilea rând, în 2 Împărați 10:30-31, Dumnezeu face o promisiune puternică împăratului Iehu, că fiii săi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație, fără a adăuga nici o condiție sau calificativ la aceasta:

2 Împărați 10:30-31 (VDC)

³⁰ *Domnul a zis lui Iehu: „Pentru că ai adus bine la îndeplinire ce este plăcut înaintea Mea și ai făcut casei lui Ahab tot ce era după voia Mea, **fiii tăi până la al patrulea neam vor șede pe scaunul de domnie al lui Israel.**”*

³¹ *Totuși **Iehu n-a luat seama să umble din toată inima lui în legea Domnului** Dumnezeului lui Israel și **nu s-a abătut de la păcatele în care târâse Ieroboam** pe Israel.*

După ce Dumnezeu a făcut acea făgăduință, chiar și împăratul Iehu, căruia i s-a făcut promisiunea, nu a umblat din toată inima lui după legea Domnului Dumnezeului lui Israel. Și-a revocat Dumnezeu promisiunea față de el sau de fiii săi din cauza păcatelor sale? Desigur că nu! Ioahaz, fiul lui Iehu, a domnit șaptesprezece ani peste Israel în Samaria, deși a făcut ce este rău înaintea Domnului (2 Împărați 13:1-2). Apoi, Ioas, fiul lui Ioahaz și descendentul lui Iehu din a doua generație, a domnit șaisprezece ani peste Israel în Samaria, deși și el a făcut ce este rău în ochii lui Dumnezeu (2 Împărați 13:10-11). Mergând mai departe, în 2 Împărați 14:23-24, vedem a treia generație a lui Iehu, Ieroboam, fiul lui Ioas, care începe să domnească în Samaria și o face timp de patruzeci și unu de ani, deși și el a făcut rău în ochii lui Dumnezeu și a făcut pe Israel să păcătuiască. În sfârșit, în 2 Împărați 15:8-9, Biblia spune că Zaharia, fiul lui Ieroboam (a patra generație a lui Iehu) a domnit peste Israel în Samaria timp de șase luni. 2 Împărați 15:12 spune următoarele:

2 Împărați 15:12 (VDC)

¹² *Astfel s-a împlinit ce spusese lui Iehu Domnul, când zisese: „**Fiii tăi până în al patrulea neam vor șede pe scaunul de domnie al lui Israel.**”*

Nu pot decât să mă minunez de bunătatea și credințioșia extravagantă a lui Dumnezeu față de oameni! Așadar, descendenții lui Avraam au fost mântuiți prin credința sa, după învierea lui Isus. Ai putea spune că Dumnezeu nu este corect să aleagă doar un om (adică pe Avraam) și doar o națiune, națiunea lui Israel, căreia să-i dea mântuirea, indiferent de fapte. Cum rămâne cu ceilalți oameni sau națiuni din Vechiul Testament? Însă simțul lui Dumnezeu de corectitudine este în afara acestei lumi și dincolo de înțelegerea umană. Nu numai urmașii lui Avraam au fost mântuiți dar și oricine din afara genealogiei lui care a făcut vreodată cei mai mici pași spre a-l plăcea și a-l urma pe Dumnezeu în Vechiul Testament, a fost mântuit după cruce. Dumnezeu a considerat acțiunile lor drept credință în Cristos, în avans. Putem vedea aceasta în Evrei 11 despre Abel, Enoh și Noe, care au trăit cu mult înaintea lui Avraam și a Legii, fiind puși împreună în aceeași categorie de oameni ai credinței:

Evrei 11:4-8 (VDC)

⁴ ***Prin credință a adus Abel** lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a*

căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

- 5 **Prin credință a fost mutat Enoh** de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.
- 6 *Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.*
- 7 **Prin credință Noe**, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.
- 8 **Prin credință Avraam**, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

Nu numai aceștia, ci și Rut, o moabită și Rahav, o tânără prostituată canaanită, au fost incluse în genealogia lui Isus și au fost mântuite după cruce din cauza faptelor lor față de Dumnezeu și poporul Său. Sunt încrezător că în cer ne vom întâlni și cu Naaman, comandantul armatei împăratului Siriei din 2 Împărați 5, pentru că el s-a închinat numai lui Dumnezeu după ce s-a vindecat de lepră, deși mergea în continuare cu stăpânul său care se închina la templul lui Rimon. Mai mult decât atât, dacă Dumnezeu nu a fost suficient de corect, atunci prin Cristos, sămânța lui Avraam, El a deschis, după cruce, ușa mântuirii pentru toate neamurile. Toți oamenii, din orice națiune, care vin în Cristos și își pun credința în El devin descendenți ai lui Avraam.

Acum, mergând mai departe la restul Vechiului Testament, după Avraam și Legea lui Moise, este de asemenea expusă o temă evanghelică: prin profeți și prin psalmi, oamenii au fost mântuiți de păcat prin har, prin credința în Domnul și în promisiunile Sale. Mai multe texte din Noul Testament ilustrează această premisă:

1 Petru 1:10–12 (VDC)

- 10 *Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare.*
- 11 *Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere **Duhul lui Cristos, care era în ei**, când vestea mai dinainte patimile lui Cristos și slava de care aveau să fie urmate.*
- 12 *Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.*

Acest text dezvăluie câteva idei esențiale. „Profeții . . . care au prorocit” tânjeau după sosirea unei ere a harului. „Duhul lui Cristos” din ei îi umplea de această mare dorință, mărturisind dinainte, prin ei și pentru ei, lucrarea lui Cristos. Mesajul profetic era adesea un mesaj al Evangheliei, deoarece prevestea despre suferințele lui Mesia și despre gloriile care aveau să

urmeze. Duhul lui Cristos a mărturisit dinainte suferințele și gloriile Domnului nostru.

Noul Testament servește drept comentariu inspirat asupra Vechiului Testament și este o binecuvântare incredibilă să îl avem în mâinile noastre. Însă chiar și înainte de finalizarea lui, Vechiul Testament a slujit drept Scriptură pentru Israel și a conținut o temă a Evangheliei referitoare la venirea, suferințele și slava lui Mesia.

Astfel, al doilea text care subliniază aceasta în Vechiul Testament este rostit de Însuși Isus:

Luca 24:25–27 (VDC)

25 Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!

26 Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?”

27 Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcut, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

Aici Isus vorbește la câțiva din urmașii Săi pe drumul către Emaus. Observați amploarea învățaturii Sale! El începe cu Moise și cu prorocii și le descoperă în toate Scripturile lucruri despre Sine, despre suferințele și slava Lui. Mai târziu, în același capitol, Isus vorbește despre prezența Sa în cuvintele Vechiului Testament:

Luca 24:44–47 (VDC)

44 Apoi, le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”

45 Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.

46 Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Cristos și să învieze a treia zi dintre cei morți.

47 Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Acest text este încărcat cu dovezi ale Evangheliei date de Isus ucenicilor Săi. El face referire la prezența Sa în Legea lui Moise, susține că profeții au mărturisit despre El și arată, de asemenea, că poate fi găsit în Psalmi. Apoi Isus a adunat aceste trei domenii și le-a definit sub un singur titlu: „Scripturile”. Din nou, indiciile către Evanghelie din conținutul Vechiului Testament sunt remarcabile. Învățătura Domnului, despre Sine, în Scripturi era centrată pe necesitatea suferinței, a învierii și a chemării Lui de a predica pocăința pentru iertarea păcatelor.

Mai am un text care ilustrează tema Evangheliei în Vechiul Testament și care vorbește și despre lucruri ce au avut loc înainte de întruparea lui Isus pe acest pământ:

Faptele Apostolilor 3:18–24 (NTR)

18 Dar Dumnezeu a împlinit astfel ceea ce prevestise prin gura tuturor profeților,

și anume: Cristosul Său urma să sufere.

- 19 *Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele,*
20 *ca să vină astfel din prezența Domnului vremuri de înviore și El să-L trimită pe*
Cel pe Care L-a desemnat mai dinainte pentru voi, pe Cristos Isus,
21 *pe Care Cerul trebuie să-L primească până la vremurile restaurării tuturor*
lucrurilor, așa cum a rostit Dumnezeu încă din vechime prin gura sfinților Săi
profeți.
22 *Căci Moise a zis: «Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un*
Profet asemenea mie. De El să ascultați în tot ce vă va spune!
23 *Dacă cineva nu va asculta de Acel Profet va fi nimic din popor».*
24 *De asemenea, toți profeții, de la Samuel și până la toți ceilalți care au vorbit după*
el, au vestit zilele acestea.

Apostolul Petru a predicat din Pridvorul lui Solomon și a chemat poporul să se pocăiască. El a amintit mulțimii care asculta, că suferința, învierea și gloria lui Mesia fuseseră tema centrală a Scripturilor. Însă, planul lui Dumnezeu pentru mântuire a fost ascuns în Vechiul Testament și criptat, astfel încât niciunul dintre prinții întinericului de peste această lume să nu-l cunoască și să împiedice astfel răstignirea lui Isus. Vedem aceasta în două pasaje din Noul Testament:

Efeseni 3:8-9 (BTF2015)

- 8 *Mie, care sunt mai mic decât cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, îmi este dat*
acest har, să predic printre neamuri bogățiile de nepătruns ale lui Cristos;
9 *Și să fac pe toți să vadă care este părtașia misterului, care de la începutul lumii*
fusese ascuns în Dumnezeu, care a creat toate prin Isus Cristos.

1 Corinteni 2:7-8 (BTF2015)

- 7 *Ci vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu într-un mister, chiar acea înțelepciune*
ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o înainte de lume pentru gloria noastră;
8 *Înțelepciune pe care nu a cunoscut-o niciunul dintre prinții acestei lumi; căci,*
dacă ar fi cunoscut-o, nu ar fi crucificat pe Domnul gloriei.

Au existat mai multe căi de mântuire înainte de venirea lui Isus în spațiu și timp, pentru a muri ca jertfă pentru păcatele omenirii? Răspunsul trebuie să fie un NU răsunător. Pavel a explicat în Romani 4 că mântuirea a fost și va fi întotdeauna prin harul lui Dumnezeu și oamenii o pot primi numai prin credință. Geneza 3:15 a promis că Cineva va veni să clarifice problema păcatului creată de primul nostru tată, Adam. Ca Sămânță a femeii, El va fi Cel care va lupta cu șarpele și-l va învinge. Toți oamenii din Vechiul Testament care au fost descendenți ai lui Avraam, Isaac și Iacov sau care au exercitat o înclinație către Dumnezeu prin faptele lor, au fost mântuiți după cruce. Deși unii dintre ei și-au încheiat viața într-un mod greșit, cum ar fi Samson, regele Saul, regele Solomon sau

poporul Israel care s-a răzvrătit în pustiu (adică, Core, Datan, Abiram, Acan), toți aceștia au fost în cele din urmă mântuiți în Cristos. Mântuirea lor nu s-a bazat pe faptele lor sau pe modul în care și-au închiat viața, ci pe faptul că fac parte dintr-un legământ federal cu Dumnezeu.

Participarea și aderarea la legămintele lui Dumnezeu din Vechiul Testament a fost o proclamare a credinței în Isus Cristos înainte de vreme. Chiar și oamenii lui Dumnezeu care și-au luat viața ca regele Saul și Samson au fost totuși mântuiți. Sinuciderea nu este un păcat de neiertat. Mulți oameni cred aceasta, deoarece ea nu lasă loc pentru pocăință. Prin sinucidere, o persoană intră în veșnicie cu un păcat nemărturisit și, prin urmare, neiertat. Dar Biblia nu spune nicăieri că sinuciderea este un păcat de neiertat, ba în plus, ea ne învață că toate păcatele, din trecut, prezent și viitor, sunt șterse prin credința în moartea ispășitoare și învierea lui Isus Cristos în momentul mântuirii cuiva. Destinul veșnic al unei persoane este pecetluit și stabilit în momentul credinței justificatoare. Mai mult, Romani 8:38–39 spune că nici viața și nici moartea nu ne pot despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus.

Acum, Iuda Iscarioteanul făcea parte din poporul lui Dumnezeu și era unul dintre ucenicii lui Isus, dar Biblia spune clar în Ioan 17:12 că el a fost pierdut veșnic. Dar de ce s-a pierdut? Pe ce bază? Să fi fost din cauză că L-a trădat pe Isus? Biblia nu spune nicăieri că trădarea lui Isus este un păcat de neiertat. Sunt convins că dacă și-ar fi cerut iertare așa cum Petru a făcut după ce L-a negat pe Isus, Dumnezeu l-ar fi iertat. Să fi fost pentru că s-a sinucis? Din nou, conform Bibliei, acesta nu este un motiv pentru pierderea mântuirii. Cred că un posibil răspuns ar putea fi în faptul că el a murit fizic între legăminte fără să se pocăiască de ceea ce a făcut și fără să-și pună credința în Isus într-un mod salvator. În timp ce Iuda era ocupat cu trădarea lui Isus, Acesta a inaugurat un Nou Legământ în camera de sus pentru întreaga rasă umană (inclusiv pentru neamuri), când a dat pâinea și paharul ucenicilor Săi în Matei 26:28. În acel moment, metoda de salvare a omului, decretată de Dumnezeu, s-a schimbat. Nu mai era suficient doar să fii un copil al lui Avraam sau să faci anumiți pași spre Dumnezeu ca în Vechiul Testament pentru a fi salvat, ci acum o persoană trebuia să-și pună credința în jertfa lui Isus pentru iertarea păcatelor și să-L mărturisească pe El ca Domn. Tot în acel moment, și alte lucruri semnificative începeau să se schimbe: jertfele de animale urmau să fie înlocuite cu jertfa lui Isus după învierea Sa, iar prezența lui Dumnezeu urma să se transfere din chivot și din templul fizic în ființa umană. Iuda nu mai era sub niciun legământ al Vechiului Testament, deoarece Isus inaugurase un Nou Legământ prin credință care le-a înlocuit și le-a încheiat pe toate celelalte, prin împlinirea lor. Și nici nu a trăit îndeajuns de mult ca să poată să-și pună credința în Isus după moartea și învierea Sa și să fie salvat. Cred din toată inima că dacă nu și-ar fi luat viața și s-ar fi pocăit de fapta lui, Iuda ar fi fost salvat. Însă cred că a ajuns la un punct prea târziu, când el nu a mai putut să facă aceasta. Și astfel s-a împlinit și ce a spus Scriptura cu privire la el sau la fiul pierzării.

Mergând mai departe la exemplele Noului Testament de așa-numită apostazie, niciunul dintre ele nu poate dovedi că adevărații credincioși, în posesia unei adevărate credințe mântuitoare, pot cădea din har în sensul pierderii mântuirii, ci mai degrabă în sensul căderii din

nou sub Lege sau a regresului spiritual pentru o vreme. Nimeni nu poate ști cine este salvat cu adevărat pentru a concluziona că unii oameni au fost odată salvați și apoi au căzut complet. Numai Dumnezeu știe cine este mântuit cu adevărat și oamenii înșiși care au mărturia aceasta interioară a Duhului Sfânt, că sunt salvați.

„Dar ce zici de această persoană apropiată pe care o știam, care a fost botezată și L-a primit pe Isus la un moment dat, dar mai târziu a revenit la băutura, a trăit în adulter și, în cele din urmă, și-a luat viața? Această persoană a fost salvată? Și ce zici de acest pastor despre care am auzit că a slujit lui Dumnezeu ani de zile ca mai apoi într-o zi să-șiucidă cei doi copii ai săi și apoi să-și ia viața și el? Este și acea persoană salvată?” Acestea sunt situații triste dar fac parte din viața reală. Totuși, nu putem interpreta Biblia pe baza experiențelor unora și să concluzionăm că acești oameni au fost mântuiți la un moment dat și apoi s-au întors în lume și și-au pierdut mântuirea. Nu știm dacă acești oameni au fost cu adevărat salvați; numai Dumnezeu știe, și ei înșiși. De asemenea, nu știm ce s-a întâmplat în inimile acelor oameni și ce credeau ei când au făcut acele lucruri oribile. Ceea ce știm cu siguranță pe baza Bibliei sunt următoarele trei lucruri:

(1). Acești oameni s-ar putea să nu fi fost născuți din nou dar păreau să fie așa, pentru o vreme. Iată ceea ce susțin 1 Ioan 2:19 și Evrei 3:14:

1 Ioan 2:19 (NTR)

*19 Ei au ieșit dintre noi, dar nu erau dintre noi. Căci, dacă ar fi fost dintre noi, **ar fi rămas cu noi**, dar, ieșind, au arătat că nu toți sunt dintre noi.*

Evrei 3:14 (NTR)

*14 Căci **am devenit părtași ai lui Cristos** dacă într-adevăr **ținem cu fermitate până la sfârșit convingerea noastră de la început**,*

(2). Acești oameni s-ar putea să fi fost cu adevărat salvați la un moment dat, dar din cauza perseverenței lor în păcat, au secerat niște consecințe nedorite în viața de aici și poate că au părăsit acest pământ prea de vreme și într-un mod rușinos. Persistența în păcat atrage moartea la mai multe nivele aici pe pământ și sub diferite forme: depresie, întuneric, confuzie, frustrare, plictiseală și chiar moarte prematură. Însă aceasta nu înseamnă că acești oameni și-au pierdut mântuirea veșnică pentru totdeauna. Pe baza lui 1 Corinteni 3:15, ei sunt în Împărăție, dar probabil că nu vor primi nicio recompensă și vor fi salvați prin foc:

1 Corinteni 3:15 (NTR)

*15 Dacă lucrarea cuiva va fi arsă, **el va suferi pierderea**. Cât despre el însuși, **va fi mântuit**, dar așa, ca prin foc.*

(3). Conform cu 2 Petru 3:9, Dumnezeu este bun și îndelung răbdător față de oameni și nu dorește ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință:

2 Petru 3:9 (BTF2015)

⁹ *Domnul nu întârzie referitor la promisiunea lui, așa cum unii socotesc întârziere, ci este **îndelung răbdător față de noi** și nu dorește ca cineva să piară, ci **toți să vină la pocăință**.*

Dumnezeu a întins întotdeauna mâna și a făcut tot ce a putut pentru a salva pe oricine a făcut vreodată cel mai mic pas către El. Gândiți-vă la Rahav, prostituata, Rut moabita și sutașul Corneliu, care a făcea milostenie săracilor. Dumnezeu i-a întâlnit întotdeauna la jumătatea drumului, i-a acceptat și le-a arătat calea. Deoarece oricum nu pot ști sigur despre cineva dacă a fost cu adevărat mântuit sau nu, eu, unul, prefer să cred că în majoritatea acestor cazuri, dacă a existat un moment în viața lor când și-au pus încrederea în Isus, acești oameni au fost cu adevărat salvați. Aceasta cred că este inima Tatălui. Chiar dacă au eșuat lamentabil prin păcat, din perspectiva acestei vieți fizice pe pământ, ei și-au păstrat mântuirea veșnică.